

זכינו להכיר את רעננה רק בישורת האחרונה של חייו. אבל אצל רעננה, גם זו הייתה מסע תלול ואתגרי במעלות החיים.

אמא ורעננה נפגשו שוב... 60 שנה אחרי שנפרדו, כיאה לגילם בהלוויה של חבר משותף מהפלמ"ח.

והאהבה פרוחה ביניהם, כאילו הזמן מאז צעירותם עמד מלכת.

רעננה הצליח לעשות את הבלתי יאומן, ולהחזיר את אמא לקיבוץ. ואמא הביאה לו את מכמני העיר, מדיח כלים, מקרר עמוס ומיטה מתכווננת במקום מיטת הסוכנות.

יחד שניהם חיברו ילדים נכדים ונינים למשפחה אחת גדולה.

טובים ממני יודעים לספר על רעננה גיבור הקרבות, מפריח השממה ואיש המעש. אני רוצה רק לשתף אתכם בשני סיפורים קטנים על רעננה האיש, שאהב את החיים ואת היופי וההנאה שהעניקו.

באחד הביקורים הראשונים שלנו, פתח רעננה שולחן, פרס חתיכות נאות של דג מלוח, מזג כוסיות שנפס ואז בעודו מתענג על פרוסת הדג והלגימה מהמשקה והסביר שהוא נסע עד נתניה לקנות את הדג, כי רק שם אפשר להשיג את הדבר האמיתי. וסיכם במשפט קצר את תובנת החיים שלו באומרו: "לצרות לא צריך לדאוג, הן באות לבד. בשביל ההנאות, צריך להתאמץ".

בביקור נוסף בקיץ שעבר, לאחר שסימנו ארוחת ערב, רעננה הודיע: נוסעים לטייל! השעה תשע בערב, חושך בחוץ, אמא עייפה, אך רעננה ניכנס בבטחה למושב הנהג ואנחנו מתחילים בנסיעה. אמא מנסה לוודא שלא נוסעים רחוק, ורעננה מרגיע אותה שנוסעים בגליל, והגליל זה הבית. הכביש נהיה צר, אין עוד מכוניות באופק, עוברים מחסום צבאי, מטפסים בדרך עקלקלה וחשוכה ומגיעים לפסגת הר מרון. למצפור שמימי, בלב מחנה צבאי נטוש, ששום מדריך טיולים לא יודע לספר עליו. ורעננה עומד, נושם את אוויר הפסגות של הגליל ומתענג על הנוף של הארץ שהוא אהב כל כך.

היה שלום, איש יקר.